

ffe osv., men i disse Henseender stilles ikke større Fordringer til ham, end det nu er Tilfældet. Særligt er i denne Paragraf ikke blot foreslaaet bibeholdt den videregaaende Virksomhed, som nu i enkelte Tilfælde paahviler Fogden til selvstændig at inddrive visse Fordringer, og det ham for Forsømmelser paahvilende Ansvar (Frdn. om Amtstueoppebørster 8de Juli 1840 og Frdn. af 20de Oktober 1819), men efter den Bestræffelse, som Lovgivningen altid har vist for at hjælpe Mødre og Andre til de dem tilkommende Underholdningsbidrag, har man ogsaa antaget, at der var Grund til at paalægge Fogden at besørge alt det Fornødne til Inddrivelsen af saadanne Fordringer.

Den nærmere Fremgangsmaade ved Udpantningen omhandles i Forslagets § 6, og da denne ligesom hidtil maa følge Reglerne for Udlæg i Almindelighed, har Forslaget indskrænket sig til at henvise til disse. De nævnte Regler blive saaledes at iagttage med Hensyn til Gjenstanden for Udlæget og de almindelige og særegne fritagelser, som gjælde i denne Henseende, med Hensyn til det Buerderingsbeløb, som med enkelte Undtagelser skal levnes Skyldneren, med Hensyn til hans Ret til at paavise Gjenstande, hvort Udlæget fortrinnsvis ønskes foretaget, fremdeles med Hensyn til Stedet, hvor Forretningen skal paabegyndes, Utlstedeligheden af Udsættelser efter Skyldnerens Forlangende osv. Imidlertid er der fra de almindelige Regler om Udlæg gjort den Undtagelse, at Rekvirentens Møde under Forretningen er unødvendigt. Naar hen sees til, at der allerede foreligger en foreløbig Afgjørelse af Fordringens Udpantningsret, og at Indsigelser mod Fordringens Rigtighed dels sjældnere ville fremkomme dels i alt Fald ordentligvis ikke ville kunne komme i Betragtning, fordi fornødent Bevis ikke haves paa rede Haand (jfr. § 7 andet Stykke), vil Rekvirentens Møde kun aldeles undtagelsesvis have Interesse, og der er derfor ingen Grund til i Almindelighed at paalægge Rekvirenten en saadan Forpligtelse; kun naar der fremkommer Indsigelser imod Udpantningen, inden hvis Afgjørelse Fogden anseer det nødvendigt at give Rekvirenten Leilighed til at ytre sig, bliver denne at tilkalde, jfr. nærmere §§ 7—8.

Da det imidlertid er billigt, at Skyldneren ikke ved Rekvirentens Fritagelse for Møde, skal være nødt til at taale Udpantning, selv om han paa Stedet kan og vil rette for sig, maa han i saa Tilfælde kunne befri sig ved at betale til Fogden.

Da Udpantning ogsaa forekommer for Naturalydelser, maa der gives en Regel for disses Udsættelse i Penge. En saadan haves for Tiden i Pl. 31te Okt. 1827, jfr. Pl. 2den Novbr. 1836 § 3, dog kun med Hensyn til Kornydelser; ligesom man har antaget, at Reglen maatte være almindelig for alle Naturalydelser, saaledes har man ogsaa ment, at det ubetinget maatte have sit Forblivende ved det Skøn, som den, der foretager Udpantningen, affiger efter at have raadført sig med Vidnerne; saa at det ikke bør tilstedes, saaledes som nu, at indbringe Spørgsmaalet for Amtmanden.

Reglen om Sognefogdens Afgang til at tilkalde Vidner stemmer med Frdn. 11te November 1791 § 4 litr. g.

Om de Indsigelser, der kunne fremsættes under en Udpantningsforretning, og den Anse, der kan føres over samme, gives der i §§ 7—8 og 10—11 Bestemmelser, som i de væsentligste Træk stemme med hvad der vistnok maa ansees for gjældende Ret. Man har i Forslaget indskrænket sig til at fjerne de Tvivl, som de bestaaende Regler i enkelte Henseender fremkalde, og i Forbindelse hermed foretaget nogle mindre indgribende Forandringer, der navnlig gaa ud paa at fremme Udpantningsinstituttets Virksomhed, forsaavidt det lader sig gøre uden at affkære Bedkommende den fornødne Afgang til at forfølge deres Indsigelser imod Udpantningen.

I §§ 7—8 omhandles Agangen til for Fogden at gøre Indsigelser imod Udpantningen gjældende. Foretages Udpantningsforretningen af Fogden selv, kunne Indsigelser imod Udpantningen forelægges ham til Paakjendelse under Forretningen. Indsigelser kunne støttes ikke blot paa saadanne Omstændigheder, som selv under Forudsætning af Fordringens Rigtighed vilde være til Hinder for Forretningens Fremme, men ogsaa paa Mangler, der vedrøre selve Realiteten af den paagjældende Fordring.